

Maciej Zembaty, Czekaaj

Dziecko ja czekałem, ja czekałem noc i dzień
Przez palce ciekł mi czas, pół życia przeczekałem więc
Otrzymałem moc zaproszeń, część z nich ty przysłałaś tu
Lecz ja czekałem, czekałem aż nadejdzie wreszcie cud
Kochałaś mnie naprawdę, lecz me ręce związał ktoś
Wiem, że to cię bolało, raniło dumę twą
Ty stałaś pod mym oknem bijąc w bęben, w trąbkę dmąc
A ja czekałem, czekałem aż nadejdzie wreszcie cud
Dziecko, to jest nie dla ciebie, jest tyle innych miejsc
Niewiele tu rozrywek, a za wszystko karą śmierć
Maestro mówi Mozart, lecz to brzmi jak bubble gum
Kiedy czekasz, kiedy czekasz aż nadejdzie wreszcie cud
Gdy na cud tak czekasz, nie robisz więcej nic
Od końca drugiej wojny nie bawiłem lepiej się
Nic nie zrobisz już, kiedy wiesz że cię porwano
Nic nie zrobisz już, kiedy żebrzesz o okruchy
Nic nie zrobisz już, kiedy musisz ciągle czekać
Czekać aż nadejdzie wreszcie cud
Przyśniłaś mi się dziecko, zeszłej nocy miałem sen
Ty byłaś prawie naga, dziwnym światłem jarząc się
Z twych palców, z twego kciuka piasek czasu spadał w dół
A ty czekałaś, czekałaś aż nadejdzie wreszcie cud
Dziecko bądź mi żoną, zbyt długo już to trwa
Samotni bądźmy razem, czy sił wystarczy nam
Więc zróbmy coś dziwnego, zróbmy absolutny błąd
Zaczekajmy, zaczekajmy, aż nadejdzie wreszcie cud
Nic nie zrobisz już...
Gdy przewrócisz się na szosie, i na deszczu leżysz wciąż
Gdy pytają jak się miewasz, nie narzekaj powiedz im
Gdy wycisnąć chcą coś z ciebie - musisz głucha być jak pień
Wciąż powtarzaj im, że czekasz aż nadejdzie wreszcie cud